



any 1 - 12 de maig 1934 - núm. 4

**setmanari portantveu de la joventut
d'esquerra -estat català- de badalona**
redacció i administració: sant anastasi, 2

número solt: 20 cèntims

editorial

Durant aquesta setmana la F. A. I. intentà perturbar novament la vida de la ciutat amb un intent de vaga general.

La repugnant maniobra era organitzada a compte de les pobres criatures de Saragossa. El proletariat català però ha demostrat el seu bon sentit i ha expressat decididament la decisió de llençar definitivament aquesta sèrie de pertorbadors del seu costat.

La burda maniobra faista no ha pogut reeixir, ja que els obrers catalans no necessitem de vagues, ni crims, per a salvar uns infants de la misèria. En tenim prou amb els dictats de la nostra consciència i l'esperit de solidaritat de que sempre hem donat proves.

simfonia radical

A l'any 1909 Lerroux, l'espiritual jesuïta d'avui dia, arengava les seves masses obreres amb paraules semblants a aquestes: *Levantad el velo y haced madres a las novicias* o cosa semblant.

Segurament aquelles bravates fetes amb veu de seba i d'arengada devien disgustar Déu, a l'ensems que enardien les multituds de bons petits obrers que somniaven en un panorama revolucionari—que no és altra cosa que el que somniem ara la gent—, una revolució ben feta, una revolució que ens acredités, una revolució nostra. Com deïem doncs el bon Déu devia disgustar-se amb les peroracions de Lerroux i per portar-lo al bon camí devia crear aquest fantasmagòric patriarcat de les Indies, terror del Parlament espanyol i "Imperator-Rex" de les aguerrides falanges de l'Escorial: Gil Robles. Aquella benevolent actitud de Déu devia traspasar el cabdill radical que de seguida va sentir-se pregonament arrepenit i allunyant-se dels seus correligionaris, va fer penitència damunt d'un Hispano Suiza i va adoptar pel seu fur intern el nom de Reverend Pare Lerroux S. J.

Naturalment, l'actitud del cap va engrescar a molts amics seus amb ganes de fer penitència i amb el cap, varen fer-se jesuïtes de cor endins, tota la seva camarilla, tota la seva cort d'honor que diguéssim, car Lerroux, com la "miss" d'un mercat qualsevol—inconstant i efímera—disposa d'una pléyade de servidors disposats a seguir fent de llepacrestes, inclús fins als presbiteris i vestir com ell robes espiritualment sacerdotals. Es clar, quant predicaven les multituds a les *meriendas fraternales* i exposaven el seu programa entre trago de vi i caixelada a les sardines de llana, eren revolucionaris, mentres que ara, repapats als ministeris i menjant calent, són burgesos i els burgesos tenen la costum de picar-se el pit davant les esglésies i anar a missa perquè fa ric i fa fi ésser amic de capellans, tal com fa capellà ésser amic dels rics.

El Pare Lerroux té un esclat, trapacer, breble i poca cosa—quant es coses per un esclat que ara té el govern d'Espanya a les

seves mans revestit amb les vestidures purpures de Cap del Govern, l'inoquo Samper, l'home que va deixar córrer l'ideal per xarrupar més a gust del pot de l'hidromel que porta aparellada cada casaca de ministre. Els castellans tenen un adagi "De tal palo, tal astilla" i efectivament d'una branca de l'arbre lerrouxista—podrida i colltorta i gastada—, per esperar-se'n un fruit esponerós i abundant que és el que ens manca...? I ca...! tot el més quatre albercocs podrits en forma de decrets com els d'en Lerroux o quatre pomes camosines plenes de cucs que vulguin devorar la República és el que ens donarà Samper. Govern de poca cosa. Govern guiat per tota mà per Lerroux cavalcant per Gil Robles.

Exaspera que uns homes que es diguin republicans puguin concebir decrets tant fora de lloc com l'amnistia. De la Lliga, de la Ceda, dels tradicionalistes ho trobaríem natural. Ja sabem, partit de dreta, partit de mercaderia, però que ho facin homes que es diguin revolucionaris és detestable. Valdria la pena de dedicar a cada u dels seus homes una serenata que digués: Poseu-vos el gec bé que se us veu la sotana que us ha penjat la Lliga, i vigileu la vostra esquena que hi porteu un cartell que posa de manifest que Gil Robles us ha engendrat una criatura i us ha fet pares. Pares d'un infant esgerrat que és l'actuació lerrouxista al poder. Ja és trist això de voler fer mares, i que els facin pares a ells i d'una criatura que us faci vergonya d'haver-la parit.

Ja es bonic per això de veure Lerroux vençut sota la sabata de Gil Robles. Que s'hi apanyi. Que l'aixafin.

A Lerroux... sí.

Però a nosaltres, ah, nosaltres estem en peu i veiem un poble darrera nostre, un poble sensible, un poble lleial.

Avant Lerroux, que us apreï Gil Robles, ja en sortireu com podreu i vós, Gil Robles, aneu alerta que nosaltres no som ni frares ni jesuïtes ni res de tot això. Som homes. I alerta, doncs, Gil Robles.

AUDACIOUS

fets paral·lels

No fa molts anys que una nació, l'exèrcit de la qual fou aniquilat per l'última guerra mundial, veié invadit els seus territoris pels seus enemics i veïns, els quals s'anaven apoderant de les ciutats més importants i dels terrenys més fèrtils. Els governants no es veïen amb potència per combatre'ls i fer-los front.

Un dels seus joves generals, el qual no es resignava a fer el paper passiu dels seus superiors, home aimant de la seva pàtria, recabà d'aquells governants àmplies facultats per combatre als invasors. Efectivament, el govern li cedí aquest dret, donant-li totes les facilitats que desitjava. Tot seguit empenqué una campanya de propaganda formidable. Era un treball esgotador. Corregué tots els reconcs i reconets de la seva pàtria de poble en poble, de ciutat en ciutat, recollint ací i allà ara 1, ara 5, ara 10, ara 20, etc., homes, i així formà un exèrcit de joves forts decidits i valents, triats per ell mateix, excloent a qui li semblava que no servia, perquè era qüestió de multiplicar les forces si era necessari, fent un esforç, suprem i sublim. Valia més ésser pocs i bons. El material de guerra era poc i dolent i tenia de refiar-se de l'esforç personal.

Preparà en breu temps i convenientment al seu exèrcit. Els adistrà i organitzà de la manera més ràpida possible i esperà l'ocasió apropiada. Aquesta no tardà gaire i amb molt de tacte i encert i en moments els més propicis es llançà a la lluita. La victòria el somrigué veient altre cop els habitants d'aquell país que les terres i ciutats invadides pels seus enemics tornaven a ésser part integrant de la seva pàtria.

L'agraïment d'aquell poble al seu general és impossible de transcriure. L'agraïment d'aquell general als seus soldats no és per narrar. Ve't ací el parlament que dirigí a qui l'ajudà: "Gratitud eterna dec a aquest jovent encoratjador mitjançant el qual ha sigut possible que jo portés a terme la meua obra. Record i agraïment que té de perdurar en el cor del poble i en el meu mentres visqui. El que menys pot deixar de tenir un ésser humà, sinó és un vil, és AGRAÏMENT, facultat que jo crec posseir. Estic a la vostra disposició i sempre disposat a ser-vos útil.

I efectivament, així ho féu i ho continuà fent, sacrificant-se per aquell jovent que el dugué a la victòria.

Un grup de joves d'aquesta ciutat, que amb el seu entusiasme pels ideals catalanistes, han fet possible que es realitzés l'obra somniada per varis prohoms de la nostra ciutat, dona la casualitat d'ésser una histò-

ria semblant a l'explicada.

Així tenim, doncs, un grupet de prohoms badalonins; uns desitjosos d'escalar el pedestal dels seus somnis daurats i retribuïts; altres apuntant-se per conquerir el seu benestar i els restants, veient com es realitzava en la ciutat el triomf que durant tants anys havien somniat, arrambant-se i posant-se al redós d'un entusiasta grup de joves badalonins i d'aquesta manera poguer conquerir els seus desigs.

Per varis d'aquests homes, eren aquests joves com una espècie de puntal per poguer adquirir el fruit dels seus desigs i tot era conquerir-los a fi de que es decantessin a favor d'ells i els ajudessin a obrir el camí per pujar al cim d'aquella muntanya tan escabrosa que volien escalar, amb la condició que havien d'anar al davant, traient-los les mongetes del foc—com vulgarment es diu—per si s'escampava alguna garrotada, resguardar-se al seu darrera, perquè en això de rebre ells no hi estaven pas disposats.

Abans de la lluita tot eren aventatges i oferiments, participacions per càrrecs públics, perquè com que eren molt bon nois, no era qüestió de despreciar-los, tot al contrari, tenir-los ben contents perquè si havien de trencar-se algunes costelles, que fossin les seves qui en rebessin les conseqüències.

S'entaulà la lluita, els joves es varen jugar la vida pels carrers, corrent d'ací i d'allà, sens mirar que els contraris prenién nota d'ells, tenint-los presents en tots els ordres, perquè estimats lectors, ja sabeu que aquests contraris no vacillen en emprar tots els mitjans al seu abast per poguer ensorrar a qui els prengué la victòria. Però aquests estol de joves, fent cas omís dels perjudicis que li ocasionaria aquella lluita, fou el factor més important i el decisiu per vèncer a l'enemic.

Però aquests homes, fent el revés d'aquell generals que ens referim primer, varen procurar tot seguit olivadar-se de l'ajust que els prestà aquell jovent. Després de deixar-los al marge, com un gos sense amo, no ha arribat encara prou amunt el seu agraïment i han procurat, a més de despreciar-los, criticar l'obra portada a cap amb les seves úniques forces, procurant ensorrar-los dient-ne mils fàstics de la seva organització, pagant-los així la seva bona fe i poca experiència al fer la tonteria d'ajudar-los a conquerir els seus fins.

Ara, que els mil fàstics que es diuen contra aquestes joventuts, és perquè s'han atrevit a dir quatre veritats i fer remarcar que aliò dels 25 anys de republicanisme i catalanisme, per algun senyor, és un conte de ley mil i una nits.

RENO

saludem els germans gallegos que dilluns estaran a badalona